

Република Србија
КОМИСИЈА ЗА ЗАШТИТУ
КОНКУРЕНЦИЈЕ

Датум: 19.6.2009. године
Београд

На основу члана 8. и 33. Закона о заштити конкуренције („Службени гласник РС”, број 79/05), Савет Комисије за заштиту конкуренције на 127. седници одржаној 19.6.2009. године, у поступку покренутом по захтеву осигуравајућег друштва UNIQA неживотно осигурање а.д.о. са седиштем у Београду, улица Милутина Миланковића бр. 134 г, кога заступа председник Управног одбора, Зоран Вишњић, преко пуномоћника, адвоката Ненада Станковића из Београда, Интернационалних бригада 38, против Удружења осигуравача Србије са седиштем у Београду, улица Деспота Стефана 68 б, кога заступа законски заступник, генерални секретар Милан Церовић, преко пуномоћника, адвоката Растка Петаковића из Београда, Лепеничка бр. 7, којем поступку је припојен поступак покренут по службеној дужности против чланица Удружења, Акционарског друштва за осигурање „Дунав осигурање”, Македонска бр. 4, Београд, кога заступа генерални директор, Миленка Јездимировић, Акционарског друштва за осигурање и реосигурање „ДДОР Нови Сад”, Михајла Пупина бр. 8, Нови Сад, кога заступа генерални директор, Дарко Ботић, Акционарског друштва за осигурање „Делта Генерали осигурање”, Милентија Поповића бр. 7 б, Нови Београд, кога заступа генерални директор, Небојша Дивљан, Акционарског друштва за осигурање „Сава осигурање”, Сремска бр. 6, Београд, кога заступа председник Управног одбора, Душко Јовановић, Акционарског друштва за осигурање „Миленијум осигурање”, Кнеза Милоша бр. 82/1, Београд, кога заступа директор, Вељко Кнежевић, Акционарског друштва за осигурање „Таково”, др Зорана Ћинђића бр. 15 а, Крагујевац, кога заступа генерални директор, Драган Јововић, Акционарског друштва за осигурање „Триглав Копаоник”, Краља Петра бр. 28, Београд, кога заступа генерални директор, Зоран Поповић, Акционарског друштва за осигурање „АМС осигурање”, Рузвелтова 16, Београд, кога заступа генерални директор, Александар Јанковић, Акционарског друштва за осигурање „Wiener Staditsche osiguranje”, Булевар Михајла Пупина 165 г, Нови Београд, кога заступа председник Управног одбора, Бранко Крстоношић и Акционарског друштва за осигурање „Глобос осигурање”, Кнез Михајлова 11- 15/III, Београд, кога заступа генерални директор, Милован Ђуровић, ради утврђивања да су Удружење и наведене чланице Удружења закључиле забрањени споразум у смислу члана 7. Закона, доноси

РЕШЕЊЕ

1. УТВРЂУЈЕ СЕ да је Одлука Управног одбора Удружења осигуравача Србије, Деспота Стефана 68 б, Београд, донета на 13. седници Управног одбора Удружења од 5. јуна 2008. године, којом:

- се усваја мишљење Комисије за моторна возила од 22.5.2008. године, да наведена пракса обрачуна и наплате премије за комбиновано осигурање (ауто каско) која се врши унапред за цео период осигурања и обрачунава као вишегодишња премија и наплаћује одједном, није у складу са опште прихваћеним актуарским принципима, услед чега су могући негативни пословни резултати у области каско осигурања и комплетног пословања друштва за осигурање;
- се препоручује друштвима за осигурање да одустану од обрачуна и наплате премије каско осигурања одједном унапред за цео вишегодишњи период осигурања и врате се годишњем обрачуну премије осигурања, у циљу побољшања резултата пословања и солвентности друштва;
- је предложено да се препорука примењује од 16.6.2008. године;
- се констатује да ће се ова Одлука доставити свим друштвима за осигурање која се баве пословима каско осигурања на писмено изјашњење о прихватању и да ће Удружење обавестити сва друштва о резултатима изјашњења,

акт који за циљ има битно спречавање и ограничавање конкуренције на тржишту пружања услуге каско осигурања моторних возила узетих на лизинг у смислу члана 7. Закона о заштити конкуренције.

2. ЗАБРАЊЕНА ЈЕ И НИШТАВА по самом закону Одлука Управног одбора Удружења осигуравача Србије донета на 13. седници Управног одбора Удружења од 5. јуна 2008. године.

3. УТВРЂУЈЕ СЕ да је споразум чланица Удружења осигуравача Србије: Акционарско друштво за осигурање „Дунав осигурање”, Македонска бр. 4, Београд, Акционарско друштво за осигурање и реосигурање „ДДОР Нови Сад”, Михајла Пупина бр. 8, Нови Сад, Акционарско друштво за осигурање „Делта Ђенерали осигурање”, Милентија Поповића бр. 7 б, Нови Београд, Акционарско друштво за осигурање „Сава осигурање”, Сремска бр. 6, Београд, Акционарско друштво за осигурање „Миленијум осигурање”, Кнеза Милоша бр. 82/1, Београд, Акционарско друштво за осигурање „Таково”, др Зорана Ђинђића бр. 15 а, Крагујевац, Акционарско друштво за осигурање „Триглав Копаоник”, Краља Петра бр. 28, Београд, Акционарско друштво за осигурање „АМС осигурање”, Рузвелтова 16, Београд, Акционарско друштво за осигурање „Wiener Staditsche osiguranje”, Булевар Михајла Пупина 165 г, Нови Београд и Акционарско друштво за осигурање „Глобос осигурање”, Кнез Михајлова 11-15/III, Београд, закључен прихватањем Одлуке Управног одбора Удружења осигуравача Србије са 13. седнице Управног одбора Удружења од 5. јуна 2008. године из става 1.

диспозитива, акт који за циљ има битно спречавање и ограничавање конкуренције на тржишту пружања услуге каско осигурања моторних возила узетих на лизинг у смислу члана 7. Закона о заштити конкуренције.

4. ЗАБРАЊЕН ЈЕ И НИШТАВ споразум чланица Удружења из става 3. диспозитива овог решења.

5. Ово решење се објављује у „Службеном гласнику РС”.

Образложење

Дана 12.9.2008. године, председник Управног одбора друштва „UNIQA неживотно осигурање” а.д.о, Нови Београд, Милутина Миланковића, бр.134 г (у даљем тексту: Униџа) Зоран Вишњић, преко пуномоћника адвоката Ненада Станковића из Београда, Интернационалних бригада бр. 38, доставио је Комисији за заштиту конкуренције (у даљем тексту: Комисија) допис у којем је изнето да се поједини поступци и акти Удружења осигуравача Србије (у даљем тексту: Удружење), према разумевању Униџа, могу сматрати споразумима из члана 7. Закона о заштити конкуренције (у даљем тексту: Закон). Као акт супротан Закону, наведена је Одлука Управног одбора Удружења бр. 08-03/13-2 (у даљем тексту: Одлука) којом је усвојено мишљење Комисије за моторна возила са седнице од 22.5.2008. године, да пракса обрачуна и наплате премије за комбиновано осигурање (каска осигурање) која се врши унапред за цео период осигурања и обрачунава као вишегодишња премија а наплаћује одједном, није у складу са опште прихваћеним актуарским принципима, услед чега су могући негативни пословни резултати у области каско осигурања и комплетног пословања друштва за осигурање. Одлуком је препоручено друштвима за осигурање да одустану од обрачуна и наплате премије каско осигурања одједном унапред за цео вишегодишњи период осигурања и врате се годишњем обрачуну премије осигурања, у циљу побољшања резултата пословања и солвентности друштва. Наведен је и датум од када се њена примена предлаже. Удружење је проследило Одлуку свим чланицама Удружења и у пропратном писму број 05-3672-08 упутило позив чланицама да се изјасне о прихватању Одлуке.

Уз достављено обавештење Униџа, приложени су:

- Одлука Управног одбора Удружења бр. 08-03/13-2 од 5.6.2008. године;
- Мишљење Комисије за моторна возила са седнице од 22.5.2008. године;
- Допис Удружења бр. 05-3672-08 од 9.6.2008. године, којим се Одлука Удружења доставља свим чланицама Удружења које се баве ауто каско осигурањем са молбом да се писмено изјасне о њеном прихватању најкасније до 11.6.2008. године;
- Писмо Униџа бр. 233/08 од 17.6.2008. године, којим Униџа тражи да јој Удружење достави све податке и објасни методологију коју је Комисија за моторна возила користила када је установила да наведени начин обрачуна и

наплата премије за комбиновано осигурање (каска осигурање) није у складу са опште прихваћеним актуарским принципима, као и да наведе који су принципи актуарске струке прекршени;

- Дописи Удружења бр. 05-3672-08-02 од 13.6.2008. године и бр. 05-3672-08-03 од 18.6.2008. године, којим су обавештене чланице Удружења да је Одлуку прихватило десет осигуравајућих друштава;
- Изјашњење Униџа на Одлуку Удружења бр. 18-03/13-2 од 5.6.2008. године;
- Нацрт Одлуке о изменама и допунама Статута Удружења осигуравача Србије и
- Одлука Уставног суда УИ бр. 219/2003 од 8. јула 2004. године.

Униџа је изразила бојазан да би се спровођењем измена Статута Удружења омогућио престанак чланства друштву које не прихвата одлуке Удружења, што би за последицу имало губитак права на издавање зелене карте. У складу са тим предложила је Комисији да у оквиру својих овлашћења предузме потребне мере ради спречавања оваквог понашања. Истовремено, Униџа је поставила и захтев за заштиту од сваког могућег кажњавања или вођења поступка против Униџа у свему према члану 71. став 5. Закона о заштити конкуренције, који прописује да се не изриче казна учеснику споразума из члана 7. став 1. Закона, као ни одговорном лицу, ако је учесник пријавио Комисији постојање споразума и његове учеснике пре доношења закључка о покретању поступка против њега.

На основу достављене документације, покренут је поступак по захтеву против Удружења, ради утврђивања да је повредило члан 7. Закона.

На Закључак о покретању поступка бр. 4/0-02-360/08-05 од 13.10.2008. године Удружење је изјавило жалбу. Основни навод због којег је Удружење сматрало да треба усвојити жалбу јесте чињеница да Удружење доноси одговарајуће препоруке вршећи јавна овлашћења ради унапређења струке осигурања. Такође је истакнуто да обавештење Униџа у смислу члана 57. Закона о општем управном поступку није захтев за покретање поступка, јер не садржи обавезан елемент – захтев.

Решењем Савета Комисије од 21.11.2008. године одбијена је жалба жалиоца као неоснована.

Према наводима из дописа Удружења, следеће чланице Удружења су прихватиле Одлуку Удружења и то: Дунав осигурање” а.д.о. Београд, „ДДОР Нови Сад” Нови Сад, „Делта Ђенерали осигурање” а.д.о. Београд, „Сава осигурање” а.д.о. Београд, „Миленијум осигурање” а.д.о. Београд, „Таково” а.д.о. Крагујевац, „Триглав Копаоник” а.д.о. Београд, „АМС осигурање” а.д.о. Београд, „Wiener Staditsche osiguranje” а.д.о. Београд и „Глобос осигурање”, а.д.о. Београд, због чега се основано посумњало да су наведене чланице Удружења закључиле забрањени споразум у смислу члана 7. Закона, те је закључком о покретању поступка бр. 4/0-01-60/09-06 од 17.2.2009. године, покренут поступак и против наведених осигуравајућих друштава.

У жалбама осигуравајућих друштава на закључак о покретању поступка које су биле истоветне, указано је Комисији на повреду правила „ne bis in idem” у вези са чланом 71. Закона, на чињеницу да је захтев Uniqа за проширење поступка против чланица Удружења требало прихватити и водити поступак по захтеву а не по службеној дужности, као и на потребу спајања поступака у случају да се не усвоји жалба.

Савет Комисије је одбио жалбе осигуравајућих друштава као неосноване.

Закључком председнице Савета Комисије о спајању у један поступак бр. 4/0-01-60/09-21 од 8.05.2009. године, спојени су наведени поступци.

1. Утврђено чињенично стање

На основу спроведеног поступка, у којем су у обзир узете писане изјаве странака, њихова изјашњења на усменој расправи, те достављене документације утврђено је следеће:

Увидом у Мишљење Комисије за моторна возила од 27.5.2008. године утврђено је да је Комисија одржала састанак на којем је једина тема била обрачун и наплаћивање вишегодишње премије комбинованог осигурања моторних возила (ауто каско) одједном унапред за цео период, са циљем да се заузме став и изда мишљење Управном одбору Удружења.

Комисија за моторна возила даље констатује да наведени начин обрачуна и наплате премија за ауто каско одступа од дугогодишње уобичајене пословне праксе осигуравајућих компанија, која је постојала и у претходној години. Овакав начин обрачуна премије, према мишљењу Комисије за моторна возила, доводи до знатног пада просечне годишње премије осигурања, с обзиром на то да осигуравачи унапред обрачунавају јединствени износ просечног бонуса за одређени портфел, затим урачунавају попуст на име плаћања премије одједном унапред за цео вишегодишњи период, а врло често и додатни комерцијални попуст, који се одобрава од стране осигуравача због притиска лизинг кућа и њихове конкурентности на тржишту. Уочено је да тако обрачуната вишегодишња премија осигурања вероватно неће бити довољна за попуњавање фонда за техничку премију, као и фонда за измиривање режијских трошкова за цео период осигурања. У Мишљењу је такође наведено да се претпоставља да негативан ефекат (смањење просечне вредности за цео период осигурања) преовладава у односу на одређене позитивне ефекте оваквог начина обрачуна премије који се односе на крајњи биланс пословања осигуравача, као што је сигурна наплата премије осигурања, с обзиром на то да нема рачуноводствене отписане премије, јер се премија наплаћује од лизинг кућа, те добијање већих средстава унапред што омогућава додатне приходе од прикупљених средстава. На основу изнетог, Комисија за моторна возила је дала мишљење да наведена пракса није у складу са опште прихваћеним

актуарским принципима, да је могућ негативан утицај на осигураваче у погледу пословног резултата у области каско осигурања и комплетног пословања компанија. Коначно, Комисија за моторна возила је препоручила Управном одбору да донесе одлуку којом ће препоручити осигуравајућим кућама да одустану од обрачуна и наплате премија каско осигурања одједном унапред за цео вишегодишњи период осигурања и врате се годишњем обрачуну премија а све у циљу побољшања резултата пословања и солвентности компанија.

Увидом у записник са 13. седнице Управног одбора Удружења одржане 5. јуна 2008. године утврђено је да је друга тачка дневног реда била „Мишљење и препоруке везано за обрачун и наплаћивање вишегодишње премије комбинованог осигурања моторних возила (ауто каско) одједном унапред - разматрање и усвајање”. Под овом тачком дневног реда, председник Управног одбора је обавестио присутне да је на спонтану иницијативу више компанија дошло до идеје да се продискутује о предметном питању, те да је ова проблематика упућена на разматрање Комисији за моторна возила. Председник Управног одбора Удружења је нагласио да је неопходно да друштва заједнички решавају ове проблеме, те да је објављен биланс успеха и стања који је показао да су резултати веома лоши, односно да каско осигурање послује са губитком. Предложио је да се одустане од досадашње праксе и да се достављена препорука Комисије за моторна возила поштује, након чега је једногласно усвојена Одлука бр. 08-03/13-2, која представља саставни део овог записника.

Увидом у Одлуку Управног одбора Удружења, која је донета на 13. седници Управног одбора Удружења од 5. јуна 2008. године, утврђено је да је у ставу 1. Одлуке наведено да се усваја мишљење Комисије за моторна возила од 22.5.2008. године, да наведена пракса обрачуна и наплате премије за комбиновано осигурање (ауто каско) која се врши унапред за цео период осигурања и обрачунава као вишегодишња премија и наплаћује одједном, није у складу са опште прихваћеним актуарским принципима, услед чега су могући негативни пословни резултати у области каско осигурања и комплетног пословања друштва за осигурање. У ставу 2. Одлуке наведено је да се препоручује друштвима за осигурање да одустану од обрачуна и наплате премије каско осигурања одједном унапред за цео вишегодишњи период осигурања и врате се годишњем обрачуну премије осигурања, у циљу побољшања резултата пословања и солвентности друштва. У ставу 3. Одлуке Управни одбор је предложио да се та препорука примењује од 16.6.2008. године. У ставу 4. Одлуке је изнето да ће се Одлука доставити свим друштвима за осигурање која се баве пословима каско осигурања на писмено изјашњење о прихватању. Коначно, у ставу 5. Одлуке је наведено да ће Удружење обавестити сва друштва о резултатима изјашњења.

Увидом у допис Удружења бр. 05-3672-08-02 од 13.6.2008. године утврђено је да је генерални секретар Удружења обавестио сва друштва која се баве пословима каско осигурања да су препоруку прихватиле следеће чланице Удружења: „Дунав осигурање” а.д.о. Београд, „ДДОР Нови Сад” Нови Сад, „Делта Тенерали осигурање” а.д.о. Београд, „Сава осигурање” а.д.о. Београд, „Миленијум

осигурање” а.д.о. Београд, „Таково” а.д.о. Крагујевац, „АМС осигурање” а.д.о. Београд, „Wiener Staditsche osiguranje” а.д.о. Београд и „Глобос осигурање”, а.д.о. Београд. Дописом Удружења бр. 05-3672-08-03 од 18.6.2008. године обавештена су сва друштва која се баве пословима каско осигурања да је препоруку прихватило и друштво „Триглав Копаоник”, а да је Uniqa доставила своје изјашњење у допису од 18.6.2008. године, које је приложено допису Удружења.

Увидом у наведено изјашњење Uniqa утврђено је да Uniqa није прихватила Одлуку Удружења, обавештавајући Удружење да нема довољно података на основу којих би могла да провери налаз Комисије за моторна возила, те да моли да јој се обезбеде подаци и методологија коју је поменула Комисија и јасно наведу принципи актуарске струке који су прекршени тренутном праксом. У наведеном изјашњењу се помиње да би се Одлука Удружења могла тумачити као акт којим се спречава и ограничава конкуренција у складу са чланом 7. Закона, уколико не би постојали јасни и транспарентни разлози за Одлуку. Uniqa је предложила да Удружење оснује статистичку базу података која би се састојала од података свих чланова Удружења по узору на базу података за обавезно осигурање од одговорности.

1.1. Изјашњење странака

Пуномоћник Удружења је дописом од 18.11.2008. године оспорио постојање споразума у смислу члана 7. Закона, сматрајући да се ради о препоруци Удружења, која није обавезујућа и која је донета у складу са природом и овлашћењима Удружења у циљу указивања на праксу која доводи до лоших пословних резултата и угрожава солвентност друштва.

Дописом пуномоћника Удружења од 31.12.2008. године поновљени су већ изнети наводи и постављени су предлози за утврђивање чињеница ради утврђивања релевантног тржишта као што су: структура тржишта и вертикална повезаност са другим тржиштем - тржиштем лизинга, услови осигурања које примењује Uniqa, евентуалне разлике које у пословању примењује Uniqa приликом ауто каско осигурања са физичким лицима у односу на пословање са банкама, лизинг кућама и другим финансијским организацијама, просечна премијска стопа за обрачун кумулативног вишегодишњег ауто каско осигурања у односу на годишњи обрачун вишегодишњег осигурања (утврђивање заменљивости), утицај просечне премијске стопе два вида обрачуна осигурања на износ лизинг рате што представља крајњи производ који се нуди потрошачима, тржишно учешће свих осигуравајућих друштва на тржишту ауто каско осигурања за сваки квартал 2008. године и однос између осигуравајућих друштва и лизинг компанија (начин уговарања флотних попушта) итд.

Разматрајући дате предлоге, оцењено је да за одређивање релевантног тржишта није потребно прихватити све предложене предлоге, док су неки предлози већ узети у обзир као неопходни за оцену да ли се у конкретном случају ради о повреди члана 7. Закона.

За конкретан случај структура релевантног тржишта у смислу броја учесника на истом јесте од значаја, али није неопходно тачно одредити појединачни удео сваког учесника на том тржишту. Чињеница да је Одлука Удружења прихваћена од стране 10 чланица Удружења, док је на релевантном тржишту присутно 11 чланица, показује да је предметни акт могао довести до битног спречавања и ограничавања конкуренције, што пуномоћник Удружења такође оспорава.

1.2. Усмена расправа

У циљу утврђивања одлучних чињеница у поступку, дана 1. јуна 2009. године одржана је усмена расправа у присуству Савета Комисије и законских заступника странака у поступку, те пуномоћника Удружења.

На усменој расправи пуномоћник Удружења није оспорио постојање акта Удружења који је предмет поступка, насловљеног као одлука, али је оспорио његову правну природу. У свему је остао при изнетим писаним наводима као што су: да је Удружење донело препоруку на основу овлашћења из чл. 143. Закона о осигурању имовине и лица, да одлука-преорука није поштована од стране чланица Удружења, те да није могла довести до битног спречавања конкуренције. Оспоравао је чињеницу да је било покушаја измене Статута Удружења у циљу увођења санкција за чланице које не поштују одлуке Удружења. Према изјави пуномоћника Удружења, Статут Удружења датира из 1996. године, због чега је било неопходно да се овај анахрони правни акт измени, с обзиром на то да је до тада била свега једна измена, у 2001. години. Непосредни повод за ближе дефинисање поступка санкционисања чланица из Удружења јесте неетичко иступање у јавности појединих чланица. Као пример је навео интервју директора Униџа у листу „Бизнис“ под насловом „Ниски ударци старих играча“.

Пуномоћник Удружења је оспорио право Комисији да се позива на постојање споразума мањег значаја које постоји у праву Европске уније, јер то не постоји у Закону о заштити конкуренције. Оспорава такође, право Комисији да се позива на одредбе права Европске уније када су те одредбе неповољне по странку, а са друге стране, не прихвата интерпретације које иду странци у корист.

Пуномоћник Удружења је оспорио релевантност Одлуке Уставног суда бр. 219/2003 у овом случају, с обзиром на то да нема одлуке Удружења, већ само препоруке.

Пуномоћник Униџа је изјавио да Униџа у свему остаје при досадашњим наводима.

Генерални секретар Удружења, Милан Церовић је предложио да се прикупе мишљења Удружења актуара Србије и сектора НБС за надзор и контролу делатности осигурања, на околност прикупљања и обраде статистичких података у области осигурања и о начину утврђивања тарифа формирања премија осигурања.

Законски заступници осигуравајућих друштава су се изјаснили да подржавају исказ пуномоћника, укључујући и писане поднеске које су поднели.

Оцењујући изјаве странка на усменој расправи, констатује се да су поновљени писани наводи који су већ оцењивани и изнети разлози због којих нису прихваћени. Предлог генералног секретара Удружења није прихваћен зато што начин утврђивања тарифа премија осигурања није предмет овог поступка.

Други наводи изнети на усменој расправи као и примедбе дате на записник о усменој расправи на самој расправи и у допуни примедби пуномоћника Удружења од 17. јуна 2009. године не утичу на другачије решење ове ствари. У поменутој допуни примедби на записник са усмене расправе постављен је предлог да се изведе доказ саслушањем генералног директора „ДДОР Нови Сад”, Дарка Ботића у вези са питањем да ли су биле предузете било какве санкције према „ДДОР Нови Сад” од стране Удружења због непоштовања препоруке. Савет Комисије је одбио предлог за саслушање генералног директора „ДДОР Нови Сад” на наведене околности из разлога што нису релевантне за одлучивање у овом поступку.

2. Релевантно тржиште

Релевантно тржиште производа је дефинисано чланом 6. Закона као скуп роба и/или услуга, заменљивих под прихватљивим условима од стране корисника тих роба и/или услуга, нарочито у погледу њиховог својства, уобичајене намене и цене. Релевантно географско тржиште подразумева територију на којој учесници на тржишту учествују у понуди или потражњи и на којој постоје исти услови конкуренције, који се битно разликују од услова конкуренције на суседним територијама. Уредбом о критеријумима за одређивање релевантног тржишта („Службени гласник РС” број 94/05, у даљем тексту: Уредба) ближе су одређени критеријуми за дефинисање релевантног тржишта производа.

Члан 2. Уредбе прописује да се релевантно тржиште утврђује применом теста малог, али значајног и трајнијег повећања цене од стране претпостављеног монополисте. Примена теста је прописана у сврху утврђивања најужег тржишта за одређену робу или услугу на којем би претпостављени монополиста могао профитабилно да примени мало, али значајно и трајније повећање цена. Профитабилност претпостављеног монополског повећања цена се утврђује на основу процене о нивоу пада тражње робе или услуге изазваног повећањем цена, расту трошкова производње и дистрибуције робе или услуге изазваних опадањем тражње и висини профита по јединици робе или услуге после извршеног повећања цена. Чланом 2. је такође прописано да је један од критеријума на основу којег се врши процена нивоа пада тражње робе или услуге изазваног повећањем цена, могућност опредељења купаца за куповину других роба или услуга које су замена за предметну робу или услугу (супституција тражње). Могућност супституције тражње на тржишту производа процењује се, на првом месту, на основу података о особинама робе или услуга и њиховој намени, према члану 3. тач. 1) Уредбе.

Приликом утврђивања релевантног тржишта испитиване су карактеристике услуге каско осигурања моторних возила као и услови на тржишту продаје моторних возила.

Обавештења о услузи каско осигурања моторних возила и услузи тржишта продаје моторних возила добијена су на основу јавно доступних информација појединих осигуравајућих друштава, лизинг кућа и Народне банке Србије, као институције овлашћене за надзор над обављањем делатности осигурања и над пословањем даваоца финансијског лизинга. Анализа добијених информација вршена је узимањем у обзир и навода пуномоћника Удружења.

Каско осигурање моторних возила је осигурање од штета на сопственом моторном возилу и његовим саставним деловима. За разлику од осигурања од аутоодговорности, каско осигурање је у начелу добровољно осигурање. Уговарањем потпуног каско осигурања, власник возила има адекватну и потпуну заштиту од свих штета на возилу које су настале, између осталог и од: саобраћајне незгоде (без обзира на кривицу осигураника), пада или удара неког предмета, пожара, експлозије или поплаве, удара грома, олује, града, снежне лавине, манифестације и демонстрације, обести трећих лица и др. Искључене су једино штете настале услед земљотреса, нуклеарних ризика, рата, погонских оштећења (кварова) и намерних оштећења од стране осигураника или саосигураног лица. Куповином полисе ауто каско власник моторног возила се осигурава од штета на сопственом возилу, било да је до истих дошло његовом кривицом или кривицом трећих лица.

Што се тиче **врста каско осигурања**, поред потпуног, постоји делимично и допунско каско осигурање. Делимично каско осигурање обухвата ризик лома и оштећења стакала на светлима и огледалима, док допунско каско осигурање обухвата ризик од крађе (провална, разбојничка, превара), крађе стакала на моторним возилима (изузев стакла на светлима и огледалима), утају од стране лица коме је возило поверено, оштећење рекламних и других натписа на возилу и др.

У погледу **периода на који се уговара каско осигурање**, уговор о осигурању може се закључити на период од годину дана, на период краћи од једне године (краткорочно) и на период дужи од једне године (вишегодишње).

Такође, постоји **могућност избора начина плаћања премије каско осигурања** (одједном унапред или у једнаким месечним ратама), што све утиче на саму висину премије. Ако је возило осигурано без прекида најмање годину дана и ако у том периоду осигураник није претрпео штету на основу које би му била исплаћена накнада осигурања, уговарач осигурања има право на бонус у премији за то возило за следећу годину осигурања. Поред овог бонуса одобравају се и други ексклузивни бонуси и попусти на дужину возачког стажа, добар возач, екстра бонус-за изузетне осигуранике, попуст за уграђен уређај за заштиту од крађе, попуст за готовинско плаћање, за вишегодишње осигурање, могућност плаћања у више месечних рата и др.

Приликом опредељења за **начин куповине моторног возила у Србији**, потенцијалном купцу стоје на располагању три опције – куповина моторног возила у **готовом новцу**, **куповина на кредит**, а све је распрострањенија и **куповина моторних возила на лизинг**.

Код куповине моторног возила на лизинг (финансијски или оперативни) власништво над предметом лизинга задржава давалац лизинга (банка, односно лизинг кућа). Корисник лизинга рентира возило за период трајања лизинга, те давалац лизинга, који је уједно и власник возила током целог периода трајања лизинга, жели да буде сигуран да ће у случају настанка штете на возилу бити обезбеђен. **У случају да се потенцијални купац моторног возила определи за куповину на лизинг, обавезан је да каско осигура возило (од основних ризика и крађе) за цео период трајања уговора о лизингу**, при чему је полиса током целог периода трајања лизинга винкулирана у корист даваоца лизинга. Корисник услуге каско осигурања је лизинг кућа као давалац лизинга, којој ће у случају настанка штете бити исплаћена осигурана сума. Међутим, полису осигурања у крајњој инстанци плаћа корисник, односно прималац лизинга.

Код каско осигурања моторних возила узетих на лизинг, прималац лизинга нема избора. Осигурање од основних ризика заједно са осигурањем од крађе је обавезно код свих возила узетих на лизинг. Уобичајен назив који осигуравајуће куће користе за ову врсту каско осигурања је **комбиновано каско осигурање**. Такође, период плаћања каско осигурања у овом случају није категорија коју корисник лизинга може да бира, већ мора да осигура моторно возило током целог периода трајања уговора о лизингу (вишегодишње каско осигурање).

Из свега изнетог закључено је да услуга каско осигурања моторних возила купљених на лизинг има особине по којима се издваја од других врста услуга каско осигурања моторних возила, као и да има посебну намену – каско осигурање моторних возила купљених на лизинг, због чега није заменљива са другим услугама каско осигурања моторних возила. Отуда купци моторних возила купљених на лизинг немају могућност опредељења између услуге каско осигурања моторних возила купљених на лизинг и других услуга каско осигурања, односно не постоји супституција тражње у смислу члана 3. Уредбе, те је процењено да би претпостављеном монополисти на тржишту услуга каско осигурања моторних возила било профитабилно да примени мало, али значајно и трајније повећање цена.

На основу свега наведеног, **као релевантно тржиште производа утврђено је тржиште пружања услуге каско осигурања моторних возила узетих на лизинг (комбиновано вишегодишње каско осигурање).**

Као релевантно географско тржиште утврђено тржиште Републике Србије,

На тржишту пружања услуге комбинованог вишегодишњег каско осигурања активно је 11 друштава за осигурање и то: „UNIQA неживотно осигурање” а.д.о.,

„Дунав осигурање”, „ДДОР Нови Сад”, „Делта Генерали осигурање”, „Сава осигурање”, „Миленијум осигурање”, „Таково”, „Триглав Копаник”, „АМС осигурање”, „Wiener Staditsche osiguranje” и „Глобос осигурање”.

3. Одлука Удружења као акт који за циљ има битно спречавање и ограничавање конкуренције на релевантном тржишту

3.1. Одлука удружења

Изнети став пуномоћника Удружења да није реч о одлуци Удружења, већ о препоруци, није прихваћен, с обзиром на то да је донета у форми одлуке од стране органа Удружења овлашћеног да доноси одлуке – Управног одбора и по процедури предвиђеној Статутом Удружења.

Одлуке овлашћених органа удружења јесу обавезујуће. Одлуке удружења најчешће садрже и предвиђену санкцију као гаранцију да ће се одлуке поштовати. За утврђивање да је одлука удружења о ценама или условима трговине забрањени споразум у смислу члана 7. Закона, није неопходно да садржи предвиђену санкцију за непоштовање одлуке.

Ипак, у конкретном случају је потврђено да је Удружење имало намеру да спроведе поступак за измену Статута Удружења, како би се омогућио престанак чланства друштву које не поштује одлуке Удружења. До оваквог закључка, Савет Комисије је дошао имајући у виду садржај Статута и предложених измена Статута, околности у којима је дошло до идеје да се измени Статут, те чињеницу да је иницијатива за измену Статута покренута управо након одбијања Униџа да прихвати Одлуку Удружења (у јуну 2008. године). Наиме, Униџа је у допису од 12.9.2008. године истакла да је поступак измене Статута покренут одмах након њеног одбијања да прихвати Одлуку Удружења у циљу омогућавања престанка чланства друштву које не поштује одлуке Удружења, јер је по постојећем Статуту престанак чланства предвиђен само у случају неизвршавања обавеза предвиђених актима Удружења (Статутом, пословницима, правилницима и др.). Наведено је потврдио и генерални секретар Удружења у Записнику о узимању изјаве од 1.10.2008. године, изјавивши на страни 5. Записника следеће: „Пре неколико година чланице су закључиле Споразум о јединственом начину обављања послова осигурања од аутоодговорности који је био на снази једно време и дао позитивне резултате, али је ипак на крају прекршен од стране одређених чланица, јер није постојао механизам који би обезбедио обавезност примене. Статутом није ближе предвиђено како би се санкционисала одређена друштва за непоштовање договора”. Додао је „да се тада није мењао Статут, јер се сматрало да је Споразум потписан у просторијама Удружења од стране свих генералних директора и прихваћен на Скупштини УОС, довољна гаранција да ће се и поштовати.” На страни 6. Записника изјавио је: „Имајући у виду досадашње неуспеле покушаје да се испоштују два споразума потписана на нивоу Удружења, покренута је иницијатива да се испита могућност измене Статута ради санкционисања осигуравајућих друштава”.

Увидом у Нацрт Одлуке о изменама и допунама Статута Удружења осигураваача Србије из јуна 2008. године, утврђено је да се предвиђа измена чланова 9. и 14. Статута. У члану 14. Статута је прописано да је обавеза члана Удружења да учествује у раду органа и радних тела Удружења, да Удружењу обезбеђује потребна средства за нормално функционисање, да извршава одлуке и закључке Скупштине Удружења и њених органа, да пружа помоћ Удружењу у извршавању задатака који произлазе из Закона, овог Статута, одлука и закључака Скупштине Удружења и њених органа и друге обавезе утврђене Законом, овим Статутом и општим актима Удружења. Нацртом Одлуке о изменама и допунама Статута предвиђено је да се члан 14. став 1. Статута мења тако да гласи да је **обавеза члана Удружења између осталог да извршава одлуке и закључке и друге акте које доноси Скупштина Удружења, Управни одбор Удружења и други органи Удружења.**

Нацрту Одлуке о изменама Статута се члану 14. Статута додаје и нови став који гласи да у случајевима неизвршавања предвиђених обавеза ставом 1. овог члана, а посебно ако члан Удружења својим понашањем супротно правилима струке и професије осигурања, као и спровођењем пословне политике противно правилима о управљању ризиком, наноси штету другим друштвима за осигурање, Управни одбор на својој седници изриче меру опомене друштву за осигурање.

Имајући у виду изнето, оцењено је да су тачни наводи осигуравајућег друштва Униџа о циљу који се жели постићи изменом Статута, што је потврђено и изјавом генералног секретара Удружења.

3.2. Овлашћења Удружења

Навод пуномоћника Удружења да је „препука“ донета у складу са природом и овлашћењима Удружења, није тачан, јер није заснован на закону. Законодавни оквир у којем делатност обављају Удружење осигураваача Србије и осигуравајућих друштава дат је Законом о осигурању („Службени гласник РС” бр. 55/2004, 70/2004, 61/2005, 85/2005 и 101/2007) са преузетим одредбама о обавезном осигурању из Закона о осигурању имовине и лица („Службени лист СРЈ” број 55/99) и то чл. 73-108, 111. и 112. и одредби о поверавању јавних овлашћења из чл. 143. до 146., Уредбом о премијским стопама у осигурању од аутоодговорности („Службени лист СРЈ” број 20/97 и „Службени гласник РС” бр. 36/2005), Одлуком о ближим критеријумима и начину обрачунавања преносних премија, Одлуком о ближим критеријумима и начину обрачунавања резервисаних штета („Службени гласник РС” бр. 86/2007) и Заједничком тарифом премија аутоодговорности са јединственим премијским стопама техничке премије.

Члан 143. Закона о осигурању имовине и лица прописује да Удружење врши следећа јавна овлашћења:

- 1) прописује и штампа обрасце и врши контролу употребе међународне карте за осигурање власника моторних возила од одговорности за штете настале

- употребом моторних возила у земљи или иностранству као и обраду одштетних захтева у вези с тим осигурањем (зелена карта);
- 2) представља организације за осигурање пред државним и другим надлежним органима у земљи и међународним организацијама за осигурање;
 - 3) утврђује висину доприноса организација за осигурање за образовање средстава гарантног фонда;
 - 4) управља и користи средства гарантног фонда;
 - 5) прима, врши процену и ликвидацију одштетних захтева, исплату накнаде штете и остварује регресне захтеве у вези са коришћењем средстава гарантног фонда;
 - 6) доноси кодекс о понашању у пословима осигурања;
 - 7) прикупља статистичке и друге податке од организација за осигурање и врши њихову обраду по групама и врстама осигурања, ради израде техничких основа, тарифа премија и обављања других актуарских послова.

Према изнетој законској одредби, јавна овлашћења Удружења очигледно не подразумевају да Удружење доноси одлуке у погледу начина плаћања одређене услуге осигурања, како то истиче пуномоћник Удружења.

Закон о осигурању дефинише права и обавезе осигуравајућих друштава почев од услова које морају да испуне за добијање дозволе за обављање послова осигурања преко одржавања ликвидности и правила о управљању ризиком, док начин утврђивања и праћења ликвидности ближе прописује Народна банка Србије, која врши комплетан надзор над обављањем делатности осигурања. Чланом 111. Закона о осигурању имовине и лица прописано је да се пословање организације за осигурање која се бави осигурањем од аутоодговорности у складу с економским начелима и правилима струке осигурања обезбеђује прописивањем:

- 1) структуре премијских стопа;
- 2) правила за израчунавање премијских стопа класификоване према групама које се могу дефинисати и обележити једнаким факторима ризика;
- 3) условима под којима се нове премијске стопе могу уводити или постојеће премијске стопе мењати;
- 4) услова под којима се може одступити од премијских стопа осигурања појединих врста или група возила;
- 5) услова за израчунавање вишкова премија ради смањења премијских стопа;
- 6) износа максималних накнада (провизија) које се могу плаћати за обављање послова посредовања и заступања у пословима осигурања аутоодговорности према врсти и обиму извршених услуга.

Ако се приликом вршења контроле прописаних услова за пословање организације за осигурање из става 1. овог члана утврди да нису испуњени ови услови - наложиће се њихово испуњење у року од 15 дана од дана утврђивања да ови нису испуњени. Чланом 112. Закона о осигурању имовине прописује се следеће: „Организација за осигурање која обавља послове осигурања од аутоодговорности се у свом пословању не придржава економских начела и правила струке осигурања ако њене премије с условима за тарифирање, трајно не гарантују солидан однос

премија и штета којим се обезбеђује испуњење уговорних обавеза организације за осигурање, а који произлази из сопственог искуства по штетама и искуства свих организација за осигурање у земљи или из искуства иностраних организација за осигурање.”

Законодавац је дакле, регулисао тржиште осигурања у мери у којој се обезбеђује оштећенима да могу да покрију насталу штету. Пословање организација за осигурање је прописано како би се придржавале економских начела и правила струке осигурања. У свему осталом пословање осигуравајућих друштава врши се према тржишним принципима. У случају да организације за осигурање не послују како је прописано, законска овлашћења не дају право Удружењу да предузима било какве кораке, већ Народној банци Србије. Стога се поставља питање предвиђене санкције у изменама члана 14. Статута, односно изрицања опомене као мере Управног одбора Удружења у случајевима неизвршавања предвиђених обавеза чланица Удружења, а посебно ако члан Удружења својим понашањем супротно правилима струке и професије осигурања, као и спровођењем пословне политике противно правилима о управљању ризиком, наноси штету другим друштвима за осигурање. С обзиром на то да надзор над радом друштава за осигурање у смислу да ли се понашају супротно правилима струке и професије осигурања врши Народна банка Србије, опомена као санкција Удружења за понашање осигуравајућих друштава могла би се схватити као санкција за случај да друштва не прихватају одлуке Удружења којима се регулише њихово понашање које спада у аутономно вођење пословне политике.

Одлука Уставног суда УИ број 219/2003 од 8. јула 2004. године је такође потврда да Удружење није овлашћено да се на било који начин укључује у регулисање начина плаћања услуга које врше осигуравајућа друштва. Предмет разматрања Уставног суда била је Одлука Удружења са седнице Управног одбора од 23. априла 2002. године, која је обавезивала чланице да обуставе одобравање бенефиција мимо важеће премије осигурања и одобравање било каквих попушта за плаћање премије, да наплату премија врше одједном или одложено до четири рате и сл. Наведеном Одлуком Уставног суда утврђено је да Одлука Управног одбора Удружења од 23. априла 2002. године није у складу са законом, јер нема законских овлашћења за уређење спорних питања од стране Удружења. Аналогно томе, свака друга одлука Удружења којом би се осигуравајућим друштвима утврђивали начини плаћања премија била би противна датим овлашћењима Удружења.

Исто потврђује и Мишљење генералног секретара Удружења упућено Управном одбору Удружења под бројем 08/4148-05 дана 27.6.2008. године. У том акту, генерални секретар по питању мера које Управни одбор Удружења може предузети против чланице у случајевима угрожавања интереса чланица Удружења, после анализе Статута и осталих нормативних аката, износи следеће: „Једна чланица је одбила да прихвати препоруку Управног одбора Удружења, што значи да није одбила да извршава одлуке Скупштине, тј. њеног органа Управног одбора, с обзиром да је члану остављено хоће ли прихватити препоруку или не. Мишљења смо да Управни одбор није овлашћен да доноси одлуке императивне природе у

оваквим случајевима, јер би то могло да се коси са аутономним правом сваке чланице да послове за које је регистрована обавља у складу са законом и својом пословном политиком.” Овим ставом генерални секретар потврђује да је Одлука Удружења осигуравајућим друштвима да престану са одређеним начином наплате премије, мешање у пословну политику друштава. Наведени акт је такође доказ да се питање измене Статута поставило управо након што Uniqа није прихватила Одлуку Удружења, као и да је циљ измене Статута омогућавање избацивања чланице која не поштује договоре на нивоу Удружења.

3.3. Акт који за циљ има битно спречавање и ограничавање конкуренције

Одлука Удружења за циљ има битно спречавање и ограничавање конкуренције на релевантном тржишту, што потврђује следеће.

Купац моторног возила као примаоца лизинга нема избора код врсте каско осигурања и периода осигурања, али би у начелу могао да бира начин плаћања. У зависности од опција које му осигуравајућа кућа ставља на располагање може се одредити да годишњу премију уплати у целости (уз одређени попуст) или у једнаким месечним ратама. Примећена је пракса да лизинг куће имају склопљене уговоре са једним или више осигуравајућих друштава, те је приликом куповине моторних возила на лизинг код истих обавезна полиса осигурања неког од тих осигуравајућих друштава. Често се на основу уговора лизинг кућа и осигуравајућих друштава примаоцима лизинга одобрава попуст за једнократну уплату премије осигурања за цео период трајања лизинга (тзв. кумулативна премија), коју заправо плаћа лизинг кућа, која затим кредитира примаоца лизинга и за ову врсту услуге тако што му припадајући износ премије урачунава у месечну рату лизинга, и на обе наплаћује камату. Штавише, у периодима интензивних промотивних активности (сајам аутомобила и др.) лизинг куће у договору са произвођачима/дилерима моторних возила, са једне стране и осигуравајућим друштвима, са друге стране наступају са понудом која потенцијалном купцу обезбеђује и до 30% нижу цену полисе од оне коју би платио да сукцесивно годишње обнавља полису осигурања.

Имајући у виду изнето, са становишта купца моторног возила као примаоца лизинга веома је важно под којим условима ће исплатити премију на име осигурања моторних возила (ауто каско). Када му је понуђена опција да уговарањем осигурања одједном унапред за цео период трајања лизинга, кроз месечну лизинг рату уплаћује и припадајући износ премије, и притом оствари попуст и до 30% у односу на ситуацију када би сукцесивно обнављао уговоре о осигурању са неким од осигуравајућих друштава, купац ће се сасвим сигурно одредити за прво. Међутим, уколико се укине наведена опција, купац моторног возила на лизинг има веома смањену могућност избора услед изостанка ценовне конкуренције, будући да се сама премија каско осигурања безначајно разликује од друштва до друштва и креће се око 4% од вредности возила на годишњем нивоу.

Према томе, уједначавање начина плаћања услуге каско осигурања возила купљених на лизинг на основу Одлуке Удружења и споразума чланица, за циљ има

битно спречавање и ограничавање конкуренције, односно елиминацију ценовне конкуренције између конкурената.

Чланом 7. Закона је прописано да су забрањени акти који за циљ **или** последицу имају или могу имати битно спречавање, ограничавање или нарушавање конкуренције на релевантном тржишту као што је одлука удружења о условима трговине, односно продајној цени. Наведена одредба оставља алтернативну могућност да се за утврђивање повреде члана 7. Закона утврди постојање само једног од наведених аката, будући да су оба забрањена. У конкретном случају утврђено је постојање акта који за циљ има битно спречавање и ограничавање конкуренције.

Чланом 7. Закона утврђују се споразуми који су нарочито забрањени као акти који за циљ или последицу имају или могу имати битно спречавање, ограничавање и нарушавање конкуренције на релевантном тржишту. То су споразуми којима се непосредно или посредно утврђују куповне или продајне цене или други услови трговине, ограничава или контролише производња, тржиште, технички развој или инвестиције, деле тржишта или извори набавке и сл. Наведени споразуми увек за циљ имају битно спречавање, ограничавање и нарушавање конкуренције на релевантном тржишту, тако да су забрањени без обзира да ли је дошло до последице. За разлику од изнетог, неки други споразуми ће бити забрањени само ако је дошло до ефеката на конкуренцију на тржишту.

Из тог разлога, у овом поступку није детаљно испитивано да ли је дошло до примене Одлуке Удружења, те до последице на тржишту. Стога је одбијен предлог пуномоћника Удружења изнет у допису од 3.4.2009. године, да се упуте дописи највећим лизинг кућама са захтевом да пруже информацију о томе када су као формални власници возила купили последњу полису ауто каско осигурања са кумулативним вишегодишњим обрачуном за ауто каско.

Позивање пуномоћника Удружења на тзв. „блок изузећа споразума о осигурању” односно на Уредбу Европске комисије бр. 358/2003 о примени члана 81(3) на одређене категорије споразума, одлука и усаглашене праксе у сектору осигурања („Службени лист” Л053 од 28.2.2003. године) није узето у обзир као чињеница која потврђује његове наводе, што произлази из садржаја одредби поменуте уредбе.

Чланом 1. Уредбе Европске комисије бр. 358/2003 је прописано је да се члан 81(1) неће примењивати на споразуме закључене између два или више учесника који делују на тржишту осигурања, а који се односе на:

- а) Заједничко утврђивање и дистрибуцију статистичких прорачуна и табела на бази историјских података о броју захтева за накнаду штете и броју индивидуалних ризика осигураних у свакој години ризика током одабраног периода, укупан износ исплаћених штета у односу на доспеле обавезе и др;
- б) Заједничко спровођење студија о могућем утицају општих спољних околности на које друштва за осигурање не могу утицати а које се односе на учесталост или размер будућих захтева за накнаду штете за одређени ризик

- или категорију ризика или на профитабилност врста улагања, и дистрибуцију резултата ових студија;
- ц) Заједничко утврђивање и дистрибуцију *необавезујућих* стандардних услова пословања и модела полиса осигурања;
- д) Заједничко утврђивање и дистрибуцију *необавезујућих* модела обрачуна профита који ће бити остварен по основу полисе осигурања која укључује елемент капитализације;
- е) Оснивање и деловање група осигуравајућих друштава односно друштава за осигурање и реосигурање у циљу заједничког покрића одређених категорија ризика путем заједничког осигурања или реосигурања;
- ф) Утврђивање, признавање или дистрибуцију техничких спецификација, норми или правила поступања која се односе на оне врсте сигурносних уређаја за које на нивоу Заједнице не постоје техничке спецификације и др.

Чланом 5. Уредбе 359/2003 прописано је да се изузеће споразума из члана 1(ц) који се односе на заједничко утврђивање и дистрибуцију стандардних услова осигурања примењује искључиво у случају када су дати стандардни услови утврђени и саопштени тако да садрже експлицитну напомену да нису обавезујући и да се њихова употреба ни на који начин не препоручује, односно да су учесници на тржишту осигурања слободни да примене друге услове у односу на своје клијенте.

Према изнетом, очигледно је да код саопштавања заједнички утврђених стандардних услова осигурања треба експлицитно напоменути да се ни на који начин не препоручују, док је у случају са предметном Одлуком Удружења поступљено потпуно супротно.

Имајући у виду да и Закон о заштити конкуренције предвиђа институт изузимања споразума од забране, констатује се да се ниједна од странака није обратила Комисији са захтевом за изузимање било каквог споразума.

4. Споразум чланица Удружења

Чињеница да је Одлука Удружења достављена чланицама на писмено изјашњење о прихватању, као и да су је све чланице Удружења које се баве каско осигурањем прихватиле, изузев Uniqа, те да је свака добила повратну информацију о прихватању других чланица потврђује да су се чланице посредством Удружења споразумеле о начину плаћања одређене услуге.

Споразум чланица Удружења и то: „Дунав осигурање” а.д.о. Београд, „ДДОР Нови Сад” Нови Сад, „Делта Генерали осигурање” а.д.о. Београд, „Сава осигурање” а.д.о. Београд, „Миленијум осигурање” а.д.о. Београд, „Таково” а.д.о. Крагујевац, „АМС осигурање” а.д.о. Београд, „Wiener Staditsche osiguranje” а.д.о. Београд и „Глобос осигурање”, а.д.о. Београд, закључен прихватањем Одлуке Удружења је према члану 7. Закона, споразум којим се утврђују услови трговине а тиме посредно и продајна цена. Наведени споразум јесте акт који за циљ има битно

спречавање и ограничавање конкуренције на релевантном тржишту, из разлога који су већ објашњени под тачком 3.3.

*
* *

Имајући у виду све наведено, Савет Комисије је на основу члана 8. Закона у вези са чланом 7. Закона утврдио да је Одлука Управног одбора Удружења осигуравача Србије из става 1. диспозитива овог решења, акт који за циљ има битно спречавање и ограничавање конкуренције на релевантном тржишту што је у смислу члана 7. став 1. и 2. тачка 1) Закона, забрањен и ништав акт. Такође је по истом основу утврдио да је споразум чланица Удружења осигуравача Србије: Акционарско друштво за осигурање „Дунав осигурање”, Београд, Акционарско друштво за осигурање и реосигурање „ДДОР Нови Сад”, Нови Сад, Акционарско друштво за осигурање „Делта Генерали осигурање”, Нови Београд, Акционарско друштво за осигурање „Сава осигурање”, Београд, Акционарско друштво за осигурање „Миленијум осигурање”, Београд, Акционарско друштво за осигурање „Таково”, Крагујевац, Акционарско друштво за осигурање „Триглав Копаоник”, Београд, Акционарско друштво за осигурање „АМС осигурање”, Београд, Акционарско друштво за осигурање „Wiener Staditsche osiguranje”, Нови Београд и Акционарско друштво за осигурање „Глобос осигурање”, закључен прихватањем Одлуке Управног одбора Удружења осигуравача Србије из става 1. диспозитива овог решења, акт који за циљ има битно спречавање и ограничавање конкуренције на релевантном тржишту, односно споразум из члана став 1. и 2. тачка 1) Закона, који је забрањен и ништав.

Из свих наведених разлога, Савет Комисије је одлучио као у диспозитиву.

Поука о правном леку:

Против овог решења се може поднети тужба Врховном суду Србије у року од 30 дана од дана пријема решења.

ПРЕДСЕДНИЦА САВЕТА

Проф. др Дијана Марковић Бајаловић